

Інтрига зберігалась до останньої хвилини

Нещодавно в моторвагонному депо Львів відбувся турнір із волейболу, присвячений пам'яті Георгія Кірпи. У змаганнях взяли участь шість команд із профспілкових цехових організацій депо. Про хід видовищних змагань розповів голова профкому моторвагонного депо Львів Роман Морда.

— На жаль, цього року наше депо з об'єктивних причин не змогло взяти участь у спортивних заходах, які проводила залізниця у Коломиї та у Львові. На той час у депо проходила школа передового досвіду із приміських пасажирських перевезень. Саме тому молодіжна рада депо прийняла рішення провести змагання в депо власними силами зі своїх команд. Частина наших цехових організацій знаходиться на значній віддалі від депо: одна з них у Мукачеві, друга — у Стрию, вони були приєднані до нас два роки тому. Проведені спортивні змагання сприяли і згуртуванню нашої молоді, якої у моторвагонному депо дуже багато.

Всього до участі у змаганнях було запрошено вісім команд із цехових організацій депо, взяло участь шість команд, це приблизно 60 осіб. Не дивлячись на те, що це був наш перший досвід у проведенні таких самостійних змагань, ми із впевненістю скажемо, що турнір вдался. Волейбол у нашому депо завжди був улюбленим видом спорту. Наприклад, працівники цеху ремонту постійно грають у волейбол під час обідніх перерв. Забігаючи трохи наперед, скажу, що коман-

да саме цього цеху виборолла перше місце. Спеціального тренера в команди нема, а для суддівства у змаганнях ми запросили викладача фізкультури з 65-ої школи, що має відповідну категорію судді.

Незважаючи на спекотний день, понад сто осіб прийшли, щоб підтримати учасників турніру. Активна підтримка вболівальників сприяла тому, що наші перші змагання переросли у справжнє спортивне свято. Розпочався турнір о десятій ранку, а завершився о другій годині дня. За цей час відбулося кілька відбіркових ігор, за підсумками яких до фіналу дійшли дві найсильніші команди: цеху ремонту та цеху експлуатації (у неї входять машиністи електропоїздів). Перемогли ремонтники.

Боротьба була надзвичайно напруженою і завзятою, до останніх хвилин зберігалась інтрига: хто ж здобуде перемогу? Боротьба точилася за кожне очко, і до останньої хвилини між командами-фіналістами не було відчутного розриву. Команди-фіналісти просувався вперед плече-в-плече, не поступаючи ані жодною подачею, ні м'ячем. Рахунок під кінець фінальної зустрічі був 10:10, а кінцевий рахунок 15:12. Коштів для спеціальних нагород команд-переможців у нас не було, тому прийняли рішення: влаштували для всіх учасників турніру пікнік просто в лісі біля депо.

Хочу наголосити, що рішення присвятити наш спортивний турнір пам'яті Георгія Кірпи було одноставно підтримано всім трудовим

колективом. У 1999 році Георгій Миколайович реорганізував наше моторвагонне депо з цеху до самостійного структурного підрозділу залізниці і, таким чином, благословив нас на добру працю та потужний розвиток. Невеликий на початках колектив чисельністю у 340 осіб перетворився на структурний підрозділ із штатом більше тисячу працівників. За той час до нас приєдналася стрийська колона машиністів електропоїздів та цех у Мукачеві (у його складі машиністи, бригада слюсарів та провідники).

Незважаючи на певні фінансові труд-

нощі, наша профспілкова організація із оптимізмом дивиться на перспективи розвитку спорту у трудовому колективі депо. Перша спроба виявилася вдалою, і наступного року маємо надію провести власний турнір серед наших цехових організацій. Можливо, під час наступного спортивного свята будуть не тільки волейбольні змагання. Колектив у нас — молодий, ми — наймолодша профспілкова організація, яка відсвяткувала своє 25-річчя, тому такі змагання допомагають згуртувати молодих залізничників.

Олександр ГЕРШУНЕНКО

Хай щастить вам, дорогі однокурсники!

Літній спекотний день у Львові нічим не вирізнявся від інших суботніх днів. Кудись спішили заклопотані люди, буденно дзвеніли трамваї, а численні крамниці кликали покупців різнобарв'ям краму. Але цей день став знаменним і особливим для нас, випускників Львівського технікуму залізничного транспорту з групи А-24 (автоматика, телемеханіка, зв'язок). Минуло сорок років з того часу, як ми залишили стіни цього престижного навчального закладу і, наче птахи, розлетілися в різні куточки тодішнього Радянського Союзу.

“Альма матер” зустріла нас велелюддям на подвір'ї і урочистою тишею в коридорах та аудиторіях. Абітурієнти-дев'ятикласники здавали вступні екзамени з математики. Зі слів викладача технікуму, до речі, нашого одногрупника Петра Івануня, цього року особливо багато охочих вступити до техні-

куму — стати дипломованими спеціалістами-залізничниками.

Пригадую далекі сімдесяті роки. З четвертого курсу нас, замріяних, розхристаних юнаків призвали до Радянської Армії. Відслуживши три роки, ми знову повернулися в стіни рідного технікуму. Повернулося

вісім демобілізованих воїнів — загартованих, змужнілих. Недарма тодішній директор технікуму Всеволод Петрович Тисячний гордо величав нас — “мої гвардійці”. Ми влилися до навчальної групи, здружилися з набагато молодшими за нас колегами, у нас завжди панували взаєморозуміння, дисципліна, а про успішність свідчило майже стовідсоткове забезпечення звичайними та підвищеними стипендіями. На той час стипендія становила двадцять карбованців, а підвищена — на п'ять карбованців більше. За ці додаткові гроші студент міг прохарчуватися цілий тиждень.

І ось аж через сорок літ ми зустрілися у стінах рідного технікуму. На жаль, не всі змогли приїхати, окрім того, четверо наших одногрупників уже відійшли в інший світ. Хвилиною мовчання ми вшанували світлу пам'ять наших колег.

Нелегко було серед цих солідних, посивілих чоловіків і жінок впізнати колишніх веселих, безтурботних однокурсників. Час невблаганний, але риси обличчя, жести, мова не змінюються. Хвилина за хвилиною — і все стало на свої місця. Сльози радості, обійми, поцілунки — і ніби ніколи між нами не було отієї прірви у сорок років.

Ініціатори зустрічі — начальник Стрийської дистанції сигналізації і зв'язку Степан Чад і колишній керівник Чернівецької дистанції (тепер викладач залізничного ліцею) Богдан Кусий відзначили, що організувати цю зустріч було легко. Усі запрошені активно відгукнулися і вчасно прибули до Львова. З Івано-Франківська приїхав колишній начальник дистанції, а тепер інженер з охорони праці Любомир Беркій, зі Здолбунова начальник дільниці, а тепер пенсіонер Дмитро Калашник. Прибули на зустріч колишні електромех-

ханіки: з Тернополя — Лариса Сорока-Баличка і Євгенія Харламова-Коломоєць, зі Стрия — Тетяна Курилова-Ганжела та Богдан Станіщук, зі Сколе — Тамара Палькова-Приставка, з Луцька — Степан Черкавський та Микола Пліута. Разом із нами святкували і одногрупники-львів'яни — Микола Пуляев, колишній інженер лабораторії СЦБ, Євгеній Яворівський, колишній начальник Львівської енергодільниці та викладачі технікуму Микола Заблоцький та Петро Іванунь. З Дніпропетровська не полінувався приїхати колишній інженер, а вже багато років пенсіонер через інвалідність Олександр Приставка.

До смеркання в затишному кафе за чарками вина і філіжанками духмяної кави колишні випускники ділилися спогадами про пережите, згадували незабутні студентські роки. Настав час прощатися, бо вже кликали вечірні потяги, щоб розвезти учасників зустрічі по домівках.

Наш потяг Ковель-Чернівці відправлявся найпізніше — біля опівночі. Колеги-львів'яни проводжали Богдана Кусого, Любомира Беркія і мене аж до церкви Георгія Побідоносця, що біля вокзалу. Згадували, що церква збудована за сприяння колишнього Міністра транспорту Георгія Кірпи, і на цьому місці всі відчувають якусь особливу ауру, заряджаються позитивною енергією. Це відчули і ми.

Пам'ять про особливий, знаменний день у древньому Львові надовго залишиться в наших серцях.

Щастя, здоров'я і довгих літ вам, дорогі мої ровесники, однокурсники і одногрупники!

Іван ВІЙТЕНКО, електромеханік Івано-Франківської дистанції сигналізації і зв'язку, випускник ЛТЗТ 1970 року.

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Коректор Валентина СУГАН.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

**Львівський
Залізничник**

Адреса редакції: 79000
м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 34 040.
Замовлення 1135.
Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Паращак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.